

Körlevél 2008 Advent I. vasárnapjára
a Pannonhalmi Területi Apátság Egyházközségeinek

Kérem, hogy Advent I. vasárnapján (2008. november 30.) valamennyi szentmisén kerüljön felolvasásra az alábbi körlevél.

Szeretett Testvéreim az Úrban!

Olyan Advent elé tekintünk, amely valóban megérlelheti az élet mindennapi présében szenvedő lelkünkben azt a tiszta vágyat és felismerést, hogy egyéni és családi életünk egyetlen reménysége az Úr Krisztus. Ő az, Aki a történelemben már közénk jött: „*Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké*” Megtanít bennünket arra, hogy beléje vetett hitünk, lelkünk békéje és szelídsége – amelyet tőle tanulhatunk, ha igáját magunkra vesszük – fontosabb, mint a vágyott anyagi javak, amelyek elvesztésétől vagy hiányától rettegünk. Szükségünk van a mindennapi kenyérre, de arra a belső erőre is, amellyel a ránk nehezedő napi keresztet: a magányt, a betegséget, a családok széthullását, az anyagi terheket, a munkanélküliség rémét és számos más veszélyt el tudjuk viselni.

Napjainkban szinte az egész világon válságról beszélnek. Hajlamosak vagyunk a borúlátásra. Minden okunk megvan rá. Amikor a válság egyetemes – vagy ahogy ma szokás mondani globális –, mindenre kiterjed, sőt mindannyiunkat fenyeget, nehéz szilárd lélekkel élni, felelősen gondolkodni és cselekedni. Keresztény hívőként – minden nehézség közepette – reményben keressük azt a megoldást, amely leveszi lelkünkről a félelem nyomását és új tágasságot ajándékoz életünknek.

Az emberiség történeti fejlődésében többször megérhette már ezt a várakozó feszültséget, de utána a feloldó választ is megkapta. Egy politikai fogság őrlő szorításában Izajás próféta így imádkozik türelmetlenül: „*Bárcsak szétszakítanád az eget és leszállnál*” (Iz 63, 19b), mert szükség van a változásra, a szabadulásra. A világirodalom leginkább ihletett sorai Pál apostolnak a rómaiakhoz írt levelében olvashatók: „*Az a véleményem, hogy a jelen szenvedések nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, mely nyilvánvalóvá lesz rajtunk. A sóvárgással eltelt természet Isten fiainak megnyilvánulását várja. Hiszen a természet is hiábavalóságnak van alávetve... De megmarad az a reménye, hogy szolgálai állapotából fölszabadul... Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet együtt vajúdik és sóhajtozik mindaddig.*” (Róm 8, 18-23)

János apostol, a patmoszi látnok ismét Izajás látomásához tér vissza és így éli meg a jövőt a jelenben: „*Akkor új eget és új földet láttam. Az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger is megszűnt... A trónon ülő így szólt: „íme én újjáalkotok mindent.” (Jel 21, 2, 5)*

Szeretett Testvéreim! Annak ellenére, hogy egy történeti kor lezáró egyetemes válságát élhetjük meg napjainkban, és mintha egy eddig jól működő szerkezetben minden alkatrész egyszerre romlott volna el, mi mégis reményben élünk. A remény lelőhelye nem rajtunk kívül van, nem környezetünkben található, hanem magunkban hordozzuk. Péter apostol tanít bennünket erre: „*Még ha szenvednetek kell is az igazságért, boldogok vagytok. Ne rettegjétek tőlük, és ne riadozzatok, hanem szentül őrizzétek szívetekben az Úr Krisztust. Mindig álljatok készen arra, hogy megfeleljétek mindenkinek, aki reménységekről kérdőre von titeket.*” (2 Pét 2, 13-15)

Testvéreim, ez Advent fénye a mi szívünkben, ez a körülöttünk lévő sötétség ellenére történő belső megvilágosodás. Szívünkben hordozzuk a reményt: magam is osztályrészes lehetek ennek a reménynek, ha szívemben hordom az Úr Krisztust, és másokat is részeltethetek ebben. Ennek ismerete töltson el bennünket az újrafelfedezés örömmel és boldogságával! Ezt a reményt, ezt a naponta szívünkben újraéledő ajándékot osszátok meg egymással, családtagjaitokkal, mindazokkal, akikkel csak talákoztatok. Ti is tudatosítsátok magatokban: Isten szeretetének naponta megmutatkozó ajándéka szívünkben az élő remény. Forrása az, aki teremtett, megszabadított és naponta megszentel téged: maga az Isten.

Szeretettel testvéreim, Pál apostol szavaival búcsúzó és köszöntelek Benneteket:

Annak, akinek hatalma van arra, hogy megerősítsen titeket evangéliumomban, a Jézus Krisztusról szóló tanításban, a remény Istene legyen veletek az adventi várakozás és megvilágosodás napjaiban, és ajándékozzon szívetekbe élő reménységet 2008. Karácsonyán.

Asztrik főapát